

Column

Over wonen

Door **Mirthe Biemans**

Manager Strategie bij Woningstichting Rochdale

‘Ping.’ Moeder van twee, pas gescheiden en wanhopig op zoek naar een huis. Nog langer met haar kinderen in een kamertje bij vrienden blijven gaat niet. Koste wat het kost wil ze de kinderen niet meenemen naar de daklozenopvang. Je voelt haar angst de kinderen kwijt te raken. Ik lees mee over de schouder van ons webcare team. Mijn handen jeuken, we hebben toch 40.000 woningen? Hoezo kunnen we niet gewoon helpen? Ik werk dan nog maar net bij een woningcorporatie en weet nog niet dat alle dagen bol zullen staan van dit soort verhalen. Zoveel dat ze me achtervolgen. Voor ieder vleesgeworden mens achter de statistieken van de woningnood wil je wat doen. Maar tegen het geweld van de markt en de politieke keuzes die worden gemaakt, valt bijna niet op te vechten.

Een paar jaar geleden zei ik tegen vrienden dat als ik bij een corporatie zou werken ik wel zou weten wat ik met al dat geld zou doen. Veel en veel meer betaalbare woningen bouwen, investeren in betere woningen en in buurten waar je thuis wilt komen. Iedereen wist toch immers dat corporaties schathemeltjerk zijn. Nu werk ik daar en heeft iedere dag weer een moeilijke keuze. Verkopen we nog wat woningen daar, of moeten die huurders nog een paar jaar wachten op een renovatie? Natuurlijk had ik me ingelezen en wist ik dat de situatie financieel niet zo rooskleurig was als de spindokters me hadden doen geloven. Toch sta ik telkens

weer verbaasd hoe iedere corporatie waar ik mee samenwerk het onderste uit de kan haalt. Maximaal verantwoord lenen om maximaal te investeren. En nog lukt het niet. Ieder jaar is het aandeel betaalbare woningen in Nederland weer kleiner en zitten meer mensen in de knel.

Ooit, in de tijd van mijn opa, was er ook grote nood aan betaalbare woningen. Toen, rond 1900, snapten zelfs de liberalen dat het stukje markt in de woningmarkt niet werkt. De overheid nam het met een ongekend ambitieuze Woningwet op zich om te zorgen dat mensen goed en betaalbaar konden wonen. Speculatieve grondeigenaren werden onteigend, woningcorporaties werden opgericht en er kwamen strenge eisen aan de kwaliteit en betaalbaarheid van woningen.

Het ministerie doet nu alsof ze miljarden investeert om de woningnood te verlichten. Als je beter kijkt dan zie je dat toch weer honderden miljoenen aan extra belasting worden geïnd bij sociale huurwoningen. De commerciële huursector, waar huren torenhoog worden en geld stroomt als water, wordt ondertussen ongemoeid gelaten. Terwijl ik dat nieuws lees, hoor ik ook het schrijnende verhaal van een schijnbaar doodgewone twintiger in de daklozenopvang. Op zo’n dag zit het me behoorlijk hoog.

Wat een droom zou het zijn om weer een deltaplan voor wonen te hebben. Als wordt erkend dat het niet je eigen domme schuld is dat je geen betaalbare woning kunt vinden, maar een verantwoordelijkheid van ons allemaal. Als wonen weer als grondrecht wordt gezien. Het is tijd voor echte ambitie.